

**בית המשפט המחוזי בירושלים בשכתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
לפני כב' סגן הנשיא י' נועם**

עמ"נ 67564-05-18 פלונית ו-3 אח' נ' שר הפנים ואח'

המערערים

פלונית ו-3 אח'

על-ידי ב"כ עו"ד טל פרושן ואח'

נגד

המשיב

משרד הפנים – רשות האוכלוסין וההגירה
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי)

פסק דין

1. לפניי ערעור מינהלי על פסק-דינו של בית-הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (להלן – בית-הדין), מיום 15.4.18, בתיק ערר 17-2983, שלפיו נדחה על הסף ערר שהגישו המערערים, זאת בשל שיהוי בהגשתו. הערעור המינהלי, כמו-גם הערר בבית-הדין לעררים, נסב על בקשת המערערים לקבל מעמד, לפי החלטת הממשלה 2183 בעניין ילדי זרים.

במהלך הדיון בערעור הומלץ למשיב, כי הערעור יתקבל והערר יידון לגופו כאשר המשיב לא יטען בבית-הדין לעררים לסילוק הערר על הסף מטעמי שיהוי. המשיב הודיע, כי הוא מסכים להחזיר את הדיון לבית-הדין לעררים לשמיעת הערר לגופו, זאת בכפוף לכך שכל צד שומר על מלוא טענותיו, לרבות טענת המשיב לשיהוי בהגשת הערר – "אשר לא תיטען כטענת סף, כי אם תובא בחשבון במסגרת כלל השיקולים והטענות". המערערים התנגדו להצעה להחזרת הדיון בערר לבית הדין לעררים לשם דיון לגוף הערר, וביקשו כי יינתן פסק-דין בערעור, או לחלופין כי החזרת הדיון לבית-הדין תלווה בהנחיות לבית-הדין אודות ההכרעות הנדרשות על-ידו.

אקדים ואציין, כי הגעתי לכלל מסקנה שיש לבטל את פסק-הדין, ולהורות על החזרת הדיון בעניינם של המערערים לבית-הדין לעררים, לשם הכרעה בערר לגופו, במלוא המחלוקות לגוף העניין; וכי מטעם זה אף מצאתי לפרט במסגרת פסק-הדין את עיקר המחלוקות.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשכתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' סגן הנשיא י' נועם

עמ"נ 67564-05-18 פלונית ו-3 אח' נ' שר הפנים ואח'

הרקע העובדתי

2. להלן הרקע העובדתי העולה מפסק-דינו של בית-הדין לעררים ומטיעוני הצדדים בערעור. מערערת 1 (להלן גם – המערערת), נתינת קונגו, נכנסה לישראל באשרת תייר בזהות שאולה (על-שם אחותה) בשנת 1998, יחד עם בן אחותה ק' יליד 1993, שהיה בן ארבע. היא טיפלה ב-ק' מיום היוולדו וגידלה אותו כבנה במהלך שנים רבות, זאת בעקבות מות אמו. לאורך ניהול ההליכים אל מול המשיבה טענה המערערת כי ק' הוא בנה. בעת הגיעה לארץ פגשה את בן-זוגה, אף הוא נתין קונגו שנכנס לישראל בזהות שאולה, והשניים עברו להתגורר יחדיו. בשנת 1999 קיבלה המערערת מעמד מכוח הגנה קולקטיבית שניתנה לנתיני קונגו, ובאותה שנה היא ובן זוגה דאז הביאו לעולם תאומים – מערערים 2 ו-3. החל משנת 2004 קיבלה המערערת אשרות שהייה בישראל מסוג ב/1 לאור ההגנה הקולקטיבית; ובשנת 2006 נולדה לבני הזוג ילדה נוספת – מערערת 4.

3. בשנת 2006 הגישו המערערת וילדיה, יחד עם אבי המשפחה, בקשה להסדרת מעמדם, ובכלל זה ק' (בטענה כי ק' הוא בנם הבכור), זאת מכוח החלטת ממשלה 156 – "הסדר לשעה למתן מעמד לילדי שוהים בלתי חוקיים, הוריהם ואחיהם הנמצאים בישראל". בשנת 2007 דחה המשיב את הבקשה, רק מן הטעם של כניסה לישראל שלא כדין. בשנת 2010 פורסמה החלטת ממשלה נוספת – מס' 2183, וביום 25.8.10 הגישו המערערים בקשה לקבלת מעמד מכוח החלטה זו, שבה נכללו גם הבעל ו-ק'. באותה תקופה, נתגלעו משברים בין בני-הזוג, שכללו אירועי אלימות. הבעל נאסר לתקופה של שנה וחצי, ומאז שחרורו מהכלא (בשנת 2011) לא חיו עוד בני הזוג יחד. בעקבות המשבר שחוותה המשפחה, עזב ק' את הבית ועבר לגור ב"בית השנטי"; ובהמשך אומץ ק' באופן חוקי ורשמי על-ידי משפחה ישראלית (להלן – המשפחה המאמצת). ביום 13.10.10 נערך למערערת ראיון, שבמסגרתו סיפרה כי נכנסה לישראל בזהות שאולה, באמצעות דרכון של אחותה,

בית המשפט המחוזי בירושלים בשכתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' סגן הנשיא י' נועם

עמ"נ 67564-05-18 פלוגית ו-3 אח' נ' שר הפנים ואח'

עם בנה הבכור ק'. היא ציינה, כי בעלה נמצא בכלא, כי היא מעוניינת בהמשך הקשר עמו וכי הוא נותר אחד מהמבקשים בבקשה.

על-פי טענת המשיב, ביום 30.1.12 נדון עניינם של המערערים לפני ועדה לשכתית מיוחדת למתן מעמד לילדי זרים; אך בגדרו של הדיון בערעור ציין המשיב, כי תיעוד הדיון מהווה "מסמך פנימי" ולא הציג מסמך כלשהו בעניין זה. בהקשר לדיון זה טוען המשיב, כי ביום 17.4.12 נמסרה למערערת החלטה שלפיה הבקשה נדחתה היות שהמערערים אינם עומדים בתנאי הקובע שההסדר לא יחול על מבקשים שקיימת בעניינם מניעה פלילית או ביטחונית לקבלת מעמד בישראל; וכי העותרת קיבלה את המכתב באותו מעמד, אך סירבה לאשר בחתימה את קבלתו.

ביום 1.5.12 הגישו המערערים ערר פנימי על ההחלטה האמורה. בערר, שהוגש באמצעות מר יונתן שחם ממוקד הסיוע לעובדים זרים, הודגש כי הוא מוגש "בשמו של ק', בשם אָחיו ובשם אָמו בלבד", ולא בשם האב. ניכר מכתב-הערר, כי הוא מוגש בשמו של ק' עבורו ועבור כל בני משפחתו, ללא כל אזכור לכך כי למעשה ק' הוא אחיינה של המערערת ולא בנה. לגרסת המשיב, עניינם של המערערים הובא לדיון לפני הוועדה המקצועית המשרדית, ולאחר בחינת עניינם, אגב ציון העובדה שהאב איננו חלק מהערר הפנימי, המליצה הוועדה לדחות את הבקשה הואיל וקיימת "מניעה פלילית" לקבלת מעמד בישראל. לטענת המערערים, לא נשלחה להם הודעה כלשהי בעניין ההחלטה בערר הפנימי.

4. ביום 15.9.13, פנה ק' בכתב ללשכת נשיא המדינה וגולל את השתלשלות האירועים וקורות חייו. הפנייה נעשתה ישירות על-ידי ק' וגורמים מטעמו, ושלא מטעם המערערת ויתר המערערים, אשר ככל הנראה לא היו מודעים לכך. בפנייה ציין ק', כי לאחרונה הופתע לגלות שהמערערת אינה

בית המשפט המחוזי בירושלים בשכתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' סגן הנשיא י' נועם

עמ"נ 67564-05-18 פלונית ו-3 אח' נ' שר הפנים ואח'

אמו אלא דודתו, כי הדוד נקט נגדו אלימות וכי הוא נאלץ להתגורר מחוץ לבית – ב"בית השנטי".
הפנייה הועברה מלשכת נשיא המדינה לעיונם של מנכ"ל רשות האוכלוסין ושר הפנים.

5. בעקבות פנייתו האמורה של ק' לבית הנשיא, הגיש ביום 14.10.13 מנכ"ל רשות האוכלוסין לשר הפנים מכתב המלצה להעניק ל-ק' מעמד בישראל. "הנדון" במכתב היה ק', ובפתח ההמלצה צוין: "המלצתי להעניק לנדון מעמד קבע ולבחון האם להעניק מעמד לבני משפחתו במסגרת ההחלטה העקרונית על מתן מעמד לבעלי זהויות שאולות, וזאת מן הטעמים המפורטים...". (ההדגשה הוספה). בהמשך המכתב תוארו נסיבות חייו של ק' והגשת הבקשה על-ידו ועל-ידי המערערים. בסוף המכתב צוינו הנסיבות החריגות בעניינו של ק' כדלהלן: "במכתבו מיום 15.9.13 מבהיר המבקש לראשונה את השתלשלות האירועים בחייו, על העובדה כי לא ידע שההורים שהכיר כל חייו הם בעצם דודיו, על האלימות של דודו כלפיו, החיים בבית השנטי והמגורים מחוץ לבית. אי-לכך, אמליץ את האמור: להעניק לפונה מעמד קבע מכוח החלטת הממשלה 2183; לאפשר לדודה של המבקש להגיש בקשה הומניטארית בעבודה ובעבור ילדיה בלבד (ללא אב המשפחה המורשע בפלילים) ולהכריע בעניינה במסגרת הוועדה הבינמשרדית" (ההדגשות הוספו). יודגש, כי ברישא להמלצה צוין שאת בקשת יתר בני המשפחה (מכוח החלטת הממשלה) יהיה מקום לבחון במסגרת ההחלטה העקרונית על מתן מעמד לבעלי זהויות שאולות (שהייתה תלויה ועומדת אותה עת בעניינם של מבקשים רבים); וכי בסיפא להמלצה צוין שהמערערים יוכלו להגיש, כבני משפחתו של ק', בקשה מטעמים הומניטאריים, זאת מבלי להתייחס לבקשתם התלויה ועומדת להעניק גם להם מעמד מכוח החלטת הממשלה, ולהמלצה ברישא – שלפיה בקשה זו תיבחן במסגרת ההחלטה העקרונית על מתן מעמד שנכנסו לישראל בזהויות שאולות.

6. ביום 13.11.13 החליט שר הפנים לאמץ את ההמלצה. הודעה על החלטת שר הפנים נמסרה ל-ק' בלשכת רשות האוכלוסין ביום 6.2.14, כאשר בהודעת משרד הפנים מאותו מועד צוין, כי "שר

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' סגן הנשיא י' נועם

עמ"נ 67564-05-18 פלונית ו-3 אח' נ' שר הפנים ואח'

הפנים החליט להעניק למבקש, [ק'], רישיון ישיבת קבע מכוח החלטת הממשלה, וכי לגבי המערערים (ששמותיהם צוינו בהחלטה ואשר לא הוגדרו כמבקשים) – "בפניהם הדרך להגיש בקשה מטעמים הומניטאריים".

7. כאן המקום להקדים ולציין, כי החלטת שר הפנים מיום 6.2.14 הייתה החלטה חריגה, בעקבות פנייה חריגה של ק' בלבד ללשכת נשיא המדינה. בהקשר זה מציינים המערערים, כי ניכר מהבקשה, מהמלצת המנכ"ל ומהחלטת השר, שהמבקש בבקשה לקבלת מעמד מכוח החלטת הממשלה, אשר בעניינו ניתנה ההחלטה, הוא ק' בלבד, על-רקע נסיבותיו האישיות, כאשר יתר המערערים (שבעניינם ניתנה האפשרות להגיש בקשה לקבלת מעמד מטעמים הומניטאריים) לא מוזכרים כמבקשי מעמד מכוח החלטת הממשלה, אלא כקרובי משפחתו של ק' (דודתו ובני דודתו). בהחלטה גם לא מוזכרת בקשת המערערים להחיל עליהם את החלטת הממשלה, או הערר הפנימי שהגישו, ומילא לא מצוין כי הערר הפנימי שהגישו נדחה. בהחלטת השר (שאימצה את המלצת המנכ"ל) גם לא מצוינת המלצת המנכ"ל ברישא לחוות-דעתו, שלפיה יהיה מקום לבחון האם להעניק מעמד למערערים במסגרת ההחלטה העקרונית שתינתן בעתיד בדבר מתן מעמד מכוח החלטת הממשלה גם למי שנכנסו לישראל בזהויות שאולות.

8. בהתאם להחלטה האמורה מיום 6.2.14, הגישה המערערת ביום 17.8.14 בקשה לקבלת מעמד מטעמים הומניטאריים עבורה ועבור ילדיה, מערערים 2-4. במסגרת הבקשה ציינה המערערת, כי הגיעה לישראל עם האחייין ק' וגידלה אותו כבנה; כי נפרדה מבעלה והיא מבקשת שלא "להעניש" את המערערים על התנהגות האב; כי ק' עזב את הבית וחי תקופה מסוימת ב"בית השנטי" וכיום חי עם משפחה מאמצת; וכי בהחלטת שר הפנים שניתנה לגבי ק' צוין, שהיא וילדיה יכולים להגיש בקשה לקבלת מעמד מטעמים הומניטאריים, ועל-רקע זה מוגשת הבקשה.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' סגן הנשיא י' נועם

עמ"נ 67564-05-18 פלונית ו-3 אח' נ' שר הפנים ואח'

בקשה פורמאלית בעניין קבלת מעמד מטעמים הומניטאריים הוגשה על-ידה ביום 22.9.14, ובאותו מועד אף נערך לה ריאיון, שבו חזרה ותיארה את הנסיבות האמורות.

בין לבין, הגישה המערערת ביום 2.8.15 בקשה פרטנית לקבלת מקלט, ובמסגרת ריאיון שנערך לה בגדרה של אותה בקשה, נשאלה: "האם את יודעת שבקשתך למעמד בישראל נדחתה ביום 21.12.08?", והשיבה בחיוב.

9. ביום 7.6.16 פנו המערערים, באמצעות בא-כוחם למשיב, למתן החלטה בשתי הבקשות שהגישו: הן הבקשה בהתאם להחלטת ממשלה 2183; והן הבקשה למתן מעמד מטעמים הומניטאריים, בעקבות ההחלטה בעניינו של ק'. במסגרת פנייה זו נטען, בין-היתר, כי מעמד הקבע ל-ק' ניתן על-רקע "קשרים" בין מבקשי הבקשה מטעמו לבין משרד הפנים, זאת חרף קיומה לכאורה של אותה מניעה שהייתה גם לעניין יתר בני המשפחה. ביום 30.10.16 קיבלה המערערת מעמד ב/1 לתקופות ארעיות במסגרת בקשות שהפנתה ליחידת מבקשי המקלט של המשיב, לקבלת מעמד כנהוג לגבי אזרחי קונגו.

10. ביום 13.3.17 הגישו המערערים ערר לבית הדין לעררים (ערר 2073/17), שבגדרו הלינו הן על אי-מתן מענה בבקשתם לקבלת מעמד מכוח החלטת ממשלה 2183, והן על היעדר החלטה בבקשה לקבלת מעמד מטעמים הומניטאריים. בגדרו של הערר הודיע המשיב לבית הדין לעררים, כי הטיפול בבקשה מכוח החלטת הממשלה 2183 בעניינם של המערערים הסתיים עוד ביום 6.2.14, כאשר ניתנה החלטתו האמורה של שר הפנים בעניינו של ק' ובעניינם. כמו-כן הודיע המשיב, כי המערערים זומנו לריאיון עדכני ליום 8.5.17 לצורך המשך הטיפול בבקשתם לקבלת מעמד מטעמים הומניטאריים. בתגובה, הודיע ב"כ המערערים למשרד הפנים, כי אין בכוונת המערערים להמשיך

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' סגן הנשיא י' נועם

עמ"נ 67564-05-18 פלונית ו-3 אח' נ' שר הפנים ואח'

לנהל את הבקשה במסלול ההומניטארי, וכי הוא עותר לקבלת המסמכים הנוגעים לדחיית בקשת המערערים מכוח החלטת הממשלה.

11. על-רקע האמור, טענו המערערים במסגרת הדיון בערר הראשון, כי לא ידעו שהחלטת שר הפנים בענייניו של ק', שלפיה יוכלו להגיש בקשה לקבלת מעמד מטעמים הומניטאריים, מהווה גם החלטה בדבר דחיית בקשתם של המערערים לקבלת מעמד מכוח החלטת הממשלה, (בעקבות הערר הפנימי שהגישו). על-כן, ביקשו לאפשר להם לתקן את כתב-הערר, כך שיתקוף גם את החלטת השר מיום 6.2.14.

12. ביום 16.5.17 ניתנה החלטת בית-הדין בערר הראשון, שבגדרה נקבע כי הטיפול בבקשתם של המערערים מכוח החלטת הממשלה 2183 הסתיים ביום 6.2.14, כאשר קיבלו את תשובת שר הפנים שלפיה סורבה בקשתם וניתנה להם האפשרות להגיש בקשה מטעמים הומניטאריים, כפי שאכן עשו; ועל-כן, דחה בית-הדין לעררים את בקשת העוררים לתיקון כתב-הערר. ביום 21.5.17, בעקבות החלטת בית-הדין בערר הראשון, הגישו המערערים הודעה ובקשה למחיקת הערר, שבמסגרתה ציינו כי הם מבקשים את מחיקת הערר כדי שיוכלו לפנות בערר חדש, ובמסגרתו לתקוף את החלטת המשיב לדחות את בקשתם לקבלת מעמד מכוח החלטת ממשלה 2183. על-יסוד ההודעה והבקשה האמורה, ניתן פסק-דין בערר 2073/17, שבמסגרתו הורה בית-הדין על מחיקת הערר הראשון.

הערר

13. בערר חדש שהגישו המערערים, שבענייניו הוגש הערעור דנן (ערר 2983/17), הלינו המערערים על החלטת המשיב שלא לאשר את בקשתם לקבלת מעמד מכוח החלטת הממשלה; בציינם, בין-השאר, כי המתינו זמן ממושך לקבלת החלטה בבקשתם לקבלת מעמד מכוח החלטת

בית המשפט המחוזי בירושלים בשכתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' סגן הנשיא י' נועם

עמ"נ 67564-05-18 פלונית ו-3 אח' נ' שר הפנים ואח'

הממשלה; כי פניותיהם בעניין זה לא נענו על-ידי המשיב; כי רק בגדרה של התשובה לערר הראשון, נאמר להם ביום 19.4.17, לראשונה, כי הטיפול בבקשה מכוח החלטת הממשלה הסתיים ביום 6.2.14. כאשר עניינם של העוררים נדון ונדחה על-ידי שר הפנים וניתנה להם אפשרות להגיש בקשה לקבלת מעמד מטעמים הומניטאריים; כי פנייתם מיום 30.4.17 לב"כ המשיב, כדי לברר האם הבקשה והערר הפנימי הובאו לפני הוועדה המקצועית, כמוסדר בהחלטת הממשלה, ומה היו המלצות חברי הוועדה, נענתה באופן חלקי ביום 8.5.17, עת צוין כי עניינם הובא לפני הוועדה פעם אחת בלבד; כי לא ידעו שהחלטה מיום 6.2.14 שלפיה יוכלו להגיש בקשה לקבלת מעמד מטעמים הומניטאריים (מכוח הענקת מעמד ל-ק') משמעותה גם דחיית הבקשה לקבלת מעמד מכוח החלטת הממשלה; כי לא היו מודעים להתערבות בית הנשיא ומנכ"ל רשות האוכלוסין בהליך בענייניו של ק', שבעקבותיו ניתנה החלטה מיום 6.2.14, ולכן נאלצו לבקש לתקן את הערר בהליך הקודם, אך בקשתם נדחתה, ולפיכך בחרו להגיש ערר חדש.

לגוף הערר טענו המערערים, כי עמדו בכל תנאי החלטת הממשלה; וכי עילת דחיית הערר הפנימי, הנוגעת לאבי המשפחה, לא הייתה כלל רלבנטית, משידע המשיב שהאב אינו חלק מהמשפחה וניתק את הקשר עמה. כן נטען בערר, כי בקשת המערערים לקבלת מעמד מכוח החלטת הממשלה לא הובאה לפני הוועדה המקצועית כערכאה ראשונה אלא רק לאחר הגשת הערר הפנימי, וכי נערך דיון אחד בוועדה המקצועית, דבר שיש בו משום הפרה של החלטת הממשלה ופגם היורד לשורשו של עניין. עוד נטען בערר, כי בהחלטה התעלם המשיב מעקרון טובת הילד בעניינם של מערערים 2-4, שכלל לא נבחן על-ידו.

12. המשיב הביע התנגדותו לערר, וביקש לדחותו על הסף, זאת הן בשל שיהוי רב וקיצוני של המערערים בהגשתו מאז מתן החלטה מיום 6.2.14, כאשר לא הוצגו טעמים מיוחדים להארכת מועד להגשת הערר; והן מחמת חוסר ניקיון כפיים בכך שהמערערת נכנסה לישראל בזהות שאולה

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' סגן הנשיא י' נועם

עמ"נ 67564-05-18 פלונית ו-3 אח' נ' שר הפנים ואח'

ובמסגרת ההליכים אל מול המשיב, הציגה מצג כוזב במשך שנים, שלפיה ק' הוא בנה. בנוסף טען המשיב, כי דין הערעור אף להידחות לגופו, שכן ההחלטה מבוססת וסבירה, ולא נפל פגם מינהלי בדרך קבלתה.

99-סד-דינו של בית-הדין לעררים

13. בית-הדין החליט לדחות את הערר על הסף מחמת שיהוי ניכר בהגשתו, והיעדר טעמים מיוחדים המצדיקים הארכת המועד להגשת הערר. בית-הדין הפנה לתקנה 6(ג) לתקנות הכניסה לישראל (סדרי הדין והמינהל בבית-הדין לעררים), תשע"ד-2014, הקובעת כי הארכת מועד להגשת ערר מעבר למועד הקבוע בסעיף 13 כד(ב) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952, תינתן רק מטעמים מיוחדים שיירשמו. בית-הדין קבע, כי הערר הוגש ביום 23.5.17 על החלטת שר הפנים מיום 6.2.14, אשר דחתה את הערר הפנימי שהוגש על דחיית בקשת המערערים לקבלת מעמד מכוח החלטת ממשלה 2183; וכי מכאן שהעוררים מבקשים לתקוף החלטה שניתנה למעלה משלוש שנים עובר להגשת הערר.

בית-הדין ציין בהחלטתו, כי במסגרת ההחלטה שניתנה בערר הקודם (ערר 2073/17), אשר דחתה את בקשת המערערים לתיקון הערר הקודם, נקבע כי ככל שהמערערים ניסו למצות את זכותם לקבל מעמד מתוקף החלטת הממשלה, הם היו אמורים לעשות זאת בתוך 30 יום לאחר קבלת הודעת הדחייה. בהקשר זה ציין בית-הדין בפסק-דינו נושא הערעור דנן, כי בהחלטה הקודמת האמורה קיבל למעשה בית-הדין את עמדת המשיב שלפיה המערערים קיבלו הודעה על דחיית בקשתם; וכי בית-הדין אינו יושב כערכאת ערעור על קביעתו הקודמת של בית-הדין בהליך הקודם. למעלה מן הנדרש הוסיף וקבע בית-הדין, כי ניכר בבירור שהמערערת ידעה על החלטת שר הפנים בדבר דחיית הערר הפנימי מיום 6.2.14 לכל המאוחר, חודשים אחדים לאחר מתן החלטת השר, ומכאן כי מתקיים שיהוי כבד בהגשת הערר. בית-הדין הוסיף וציין, כי "העוררת לא רק ידעה על החלטת שר הפנים

בית המשפט המחוזי בירושלים בשכתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' סגן הנשיא י' נועם

עמ"נ 67564-05-18 פלונית ו-3 אח' נ' שר הפנים ואח'

מיום 6.2.14, אלא הבינה כי הערר הפנימי נדחה, זאת עת ציינה בפנייתה למשיב מיום 17.8.14, כי היא פונה בבקשה לקבלת מעמד מטעמים הומניטאריים לה וילדיה, לאחר שבקשתה לקבלת מעמד מכוח ילדי זרים נדחתה, ובהחלטה של שר הפנים שניתנה לגביה נכתב כי פתוחה בפניהם הדרך להגיש בקשה מטעמים הומניטאריים ולבקש מעמד חוקי בארץ". עוד הוסיף בהקשר זה, כי ביום 22.9.14 הגישה המערערת בקשה רשמית לקבלת מעמד מטעמים הומניטאריים לה וילדיה; ובמסגרת הריאיון שנערך לה בגדרה של הבקשה אף ציינה, כי הילד ק' "קיבל מעמד קבע ולנו אושר להגיש בקשה הומניטארית". לכך הוסיף בית-הדין כי ביום 19.8.15 עברה העותרת הליך של שימוע, וכאשר נשאלה, האם היא מודעת לכך שבקשתה לקבלת מעמד מכוח ילדי זרים נדחתה בעבר פעמיים, השיבה בחיוב. מכאן קבע בת-הדין לעררים, כי המערערים "למעשה, בחרו במודע ללכת בנושאים של בקשה הומניטארית ולא לערער על החלטת שר הפנים מיום 6.2.14 במועד הקבוע לכך בחוק"; וכי "לא הובאה סיבה מוצדקת לאיחור בהגשת הערר". לכך הוסיף בת-הדין, כי גם המשיב עצמו הסתמך מצדו על סופיות החלטת שר הפנים בערר הפנימי, שכן החל לטפל בבקשה ההומניטארית שהגישו המערערים; וכי הסתמכות זו מהווה אף היא נסיבה שלא לאפשר למערערים "לשנות כיוון" ולהגיש ערר על החלטת שר הפנים מיום 6.2.14. מטעמים אלו לא מצא בית-הדין טעמים מיוחדים להארכת המועד להגשת הערר, ודחה את הערר בשל שיהוי ניכר בהגשתו, אגב חיוב המערערים בתשלום הוצאות בסך 2,000 ש"ח.

תמצית טיעוני המערערים

14. המערערים טוענים, כי לא היה בסיס לדחיית הבקשה על הסף מחמת שיהוי. ראשית, טוענים המערערים, כי הטעם שציין בית-הדין שלפיו המערערת "ידעה על ההחלטה", כלל לא היה רלבנטי למחלוקת, שכן המערערת לא טענה שלא ידעה על ההחלטה, אלא כי לא הבינה שמדובר בדחיית בקשת ילדי זרים לקבל מעמד מכוח החלטת הממשלה, מן הטעם העיקרי שבהחלטה לא צוין כי הבקשה נדחתה, זאת בשונה מכל המקרים האחרים שבהם דחה המשיב בקשות בנוסח קבוע, ברור ומפורש, של הודעה על דחיית בקשה לקבלת מעמד מכוח החלטת ממשלה 2183 (כדוגמת

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' סגן הנשיא י' נועם

עמ"נ 67564-05-18 פלונית ו-3 אח' נ' שר הפנים ואח'

נספח י"ז להודעת הערעור). שנית גורסים המערערים, כי נימוקי החלטת בית-הדין, שלפיה המערערת ידעה על דחיית הבקשה לקבלת מעמד בהתאם להחלטת הממשלה, היו שגויים. באשר לנימוק בית-הדין, שלפיו בפנייתה של המערערת צוין ש"בקשת לקבלת מעמד מכוח ילדי זרים נדחתה", מציינים המערערים שהדברים נאמרו ביחס לדחייה קודמת של הבקשה, בהקשר להחלטת ממשלה קודמת; ולא בזיקה לבקשה האחרונה. בכל הנוגע לנימוק שלפיו ניתן ללמוד על ידיעת המתלוננת אודות החלטת הדחייה מעצם העובדה שהגישה בקשה מטעמים הומניטאריים, מדגישים המערערים כי בית-הדין לא ערך את האבחנה בין המודעות לקיומה של ההחלטה – שלא הייתה שנויה במחלוקת, לבין יכולתה של המערערת להבין כי מדובר בהחלטת דחייה של הערר הפנימי שהוגש. באשר לנימוק הנוסף, שלפיו השיבה המערערת בחיוב ביום 19.8.15 לשאלה אם היא יודעת שבקשתה מכוח ילדי זרים נדחתה פעמיים, מציינים המשיבים שהנימוק שגוי שכן בקשת ילדי זרים ראשונה נדחתה על הסף לפי החלטת ממשלה 156 עוד בשנת 2009, ובקשת ילדי זרים שנייה אכן נדחתה בשנת 2012 אך כנגדה הוגש הערר הפנימי. עוד מלינים המערערים על קביעתו של בית-הדין בפסק-דינו, כי הערר הקודם הוגש נגד היעדר מענה בהליך הומניטארי ולא בהליך ילדי זרים. לדבריהם, קביעה זו שגויה, שכן בהודעת הערר בערר הראשון הודגש, שהערר מתייחס לאי-מתן החלטה במשך שבע שנים בערר פנימי שהוגש ביום 1.5.12 במסגרת בקשת ילדי זרים מיום 1.8.10 בהתאם להחלטת ממשלה 2183. בהקשר זה מדגישים המערערים, כי מהודעת הערר הקודמת ניכר בבירור שהם תקפו היעדר החלטה של המשיב בבקשת ילדי זרים, וכלל לא תקפו מצב של היעדר מענה בהליך הומניטארי. עוד מציינים המערערים, כי הטעם הנוסף שהביא בית-הדין לדחיית הערר על הסף, בדבר הסתמכותו של המשיב על סופיות החלטת השר, היה שגוי, שכן המשיב לא נקט פעולות כלשהן עד להגשת הערר לבית-הדין, וכי זימונם של המערערת לריאיון נעשה לראשונה רק בעקבות הגשת הערר. עוד טוענים המערערים, כי לא היה בסיס לקביעתו של בית-הדין שלפיה הסוגיה הוכרעה בהחלטה בערר הקודם, שבה נדחתה הבקשה לתיקון הערר; ולו מן הטעם שלא

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' סגן הנשיא י' נועם

עמ"נ 67564-05-18 פלונית ו-3 אח' נ' שר הפנים ואח'

נשמעו בהליך הקודם טיעוני הצדדים לעניין זה. בנוסף ולחלופין מלינים המערערים על-כך שבית-הדין נמנע מלהתייחס לטעמים מיוחדים נוספים שצוינו על-ידם המצדיקים הארכת מועד.

15. לגופו של עניין מוסיפים וטוענים המערערים, כי הם עמדו בתנאי החלטת הממשלה, שכן בתחילה עילת הדחייה נגעה לאבי המשפחה בלבד, כאשר בשלב הערר, ואף בראיון, ידע המשיב כי האב אינו מהווה חלק מהמשפחה. עוד טוענים הם, כי התערבות המשפחה המאמצת של ק' בהליך, בכך שפנו לנשיא המדינה בעניינו, וההחלטות שנתקבלו בעניינם בעקבות התערבות זו, הביאו לפגם מהותי בהליך קבלת ההחלטה בעניינם, היורד לשורשו של עניין וזאת אגב "פיצול פנים משפחתי" ואפליה פסולה. בהקשר זה מוסיפים המערערים, כי המלצת המנכ"ל הייתה להעניק ל-ק' מעמד בישראל בהתאם להחלטת הממשלה, ולהכריע בעניין יתר בני המשפחה בהתאם להחלטה העקרונית שתתקבל בעניין כניסות בזהות בדויה; וכי ההמלצה של המנכ"ל לא אומצה כלשונה, שכן המערערים רק הונחו להגיש בקשה לקבלת מעמד מטעמים הומניטאריים, מבלי שעניינם נבחן בהתאם להחלטה העקרונית על כניסות בזהות בדויה. בהקשר זה צוין, כי בעקבות עתירה עקרונית שהוגשה על-ידי עשרות משפחות החליט המשיב להכיר בכניסות בזהויות שאולות או בדויות ככניסות כדין, לצורך החלטת הממשלה; ולפיכך, ביצוע המלצת המנכ"ל שאומצה על-ידי השר, הייתה צריכה להביא למתן מעמד לבני המשפחה. עוד טוענים המערערים, כי אין בהחלטת הממשלה כל אפשרות להיעתר לבקשת חלק מהמשפחה ולדחות את בקשתם של היתר. בנוסף מציינים המערערים, כי בהתאם להחלטת הממשלה, בקשות שלא נדחו על הסף אמורות להיבחן על-ידי ועדה מקצועית בינמשרדית, הכוללת בין-השאר אנשי מקצוע וחינוך, כאשר ככל שנבחנת בקשה לגופה על-ידי ועדה מקצועית ניתנת בה זכות להגשת ערר פנימי. לגרסתם, לצורך הכרעה בערר הפנימי על הוועדה המקצועית היה להתכנס ולדון בבקשה פעם נוספת, כך על-פי הוראות החלטת הממשלה. לטענתם, ככל הנראה לאור ההתערבות של המשפחה המאמצת של ק', בקשתם לא הובאה לפני הוועדה המקצועית כערכאה ראשונה, והיא הובאה לפני אותה ועדה פעם אחת בלבד, זאת רק לאחר

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' סגן הנשיא י' נועם

עמ"נ 67564-05-18 פלונית ו-3 אח' נ' שר הפנים ואח'

הגשת הערר הפנימי, וגם בכך יש פגם מהותי המצדיק התערבות בהחלטה. בעניין זה מפנים המערערים לפסיקה שבה נקבע, כי מתן שתי החלטות דחייה, כאשר התקיים דיון בוועדה המקצועית פעם אחת בלבד, מהווה הפרה של החלטת הממשלה ופגם היורד לשורשו של עניין.

בנוסף טוענים המערערים, כי החלטת המשיב נגועה באפליה, שכן בהתאם להחלטת ממשלה 2183 הוגשו למשיב בקשות לקבלת מעמד על-ידי כ-800 משפחות, וכולן קיבלו התייחסות זהה מלבד משפחת המערערים, שבקשתה לא עלתה לדיון כפול לפני הוועדה המקצועית בהתאם להוראות החלטת הממשלה ופסיקת בית-המשפט העליון; כי ההחלטה בעניינם נגועה באפליה אף מן הטעם שהבקשה נפסלה בשם מניעה פלילית שאיננה קיימת עוד, לעומת מקרים נוספים שצוינו; וכי האפליה גם באה לידי ביטוי בשל פסילת ודחיית הבקשה בשל כניסת האם בזהות בדויה אל מול עשרות המשפחות שהיו חלק מהעתירה הקבוצתית הנ"ל, כאשר לכולן ניתן בסופו של יום מעמד זהה, חרף כניסות בזהות בדויה או שאולה לישראל.

נסיבה נוספת המצדיקה קבלת הערר לגופו לשיטתם של המערערים, היא השיהוי שהיה מצד המשיב מבחינת בקשות ילדי זרים, כאשר המשיב נמנע מלקבל החלטה קרוב לשבע שנים בעניינם, לאחר שהווי קודם של שנתיים במתן ההחלטה הראשונית בבקשה. לכך יש להוסיף גם את עקרון טובת הילדים שכלל לא נלקח בחשבון על-ידי בית-הדין ולא ניתן לו המשקל הראוי; בפרט לנוכח הימשכות ההליכים בעניינם של המערערים שהובילה לכך שהגיעו לגיל 18 אך טרם הוסדר מעמדם למרות שהם נולדו בישראל וגדלו בה כישראלים לכל דבר ועניין, כאשר מעמדם אמור היה להיות מוסדר לפני שנים רבות, כמו האחייני הבוגר ק'. בנוסף מציינים המערערים, כי יש לדאות את עניינם כ"מקרה גבולי" על-פי החלטת ממשלה 2183, שלפיו תיבחן הבקשה על-ידי הוועדה חרף אי-עמדה בתנאי החלטת הממשלה; בפרט לאור השיהוי הממושך בטיפול בבקשה והעובדה

בית המשפט המחוזי בירושלים בשכתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' סגן הנשיא י' נועם

עמ"נ 67564-05-18 פלונית ו-3 אח' נ' שר הפנים ואח'

שניתן מעמד לעשרות משפחות למרות אי-העמידה בכמה מתנאי ההחלטה, כמו כניסה בזהות בדויה, או תנאים אחרים.

טיעוני המשיב

16. בעיקרי הטיעון טען המשיב, כי לא נפל פגם בהחלטת בית-הדין לעררים לדחות את הערר על הסף מחמת שיהוי, זאת בשל הגשת הערר על החלטת המשיב מיום 6.2.14 בשיהוי של כשלוש שנים, זאת מבלי להציג טעמים מיוחדים המצדיקים מתן ארכה להגשת הערר. המשיב גורס, כי יש לראות את החלטת שר הפנים מיום 6.2.14, כהחלטה אשר דחתה את הערר הפנימי שהוגש על דחיית בקשת המערערים לקבלת מעמד מכוח החלטת הממשלה; וכי אין ספק שכך הבינו המערערים את ההחלטה, עת הגישו את הבקשה לקבלת מעמד מטעמים הומניטאריים. על-כך שהמערערים ידעו והבינו כי בקשת לקבלת מעמד מכוח החלטת הממשלה נדחתה, ביקש המשיב ללמוד גם מהתבטאויות שונות של המערערת, כך למשל, עת ציינה בריאיון שנערך לה ביום 22.9.14, כי "ק' קיבל מעמד של קבע ולה מאושר להגיש בקשה הומניטארית". עוד מציין המשיב, כי ניסיונם של המערערים רק בשלב הערר הפנימי "להוציא" את בעלה של המערערת מהבקשה, היה מלאכותי, שכן הבקשה הוגשה במקור בשם המערערים ובשם הבעל, ו"הוצאת" הבעל ממנה מלאכותית, רק כדי להסיר את המניעה הפלילית; ועל-כן בדין נדחתה הבקשה לגופה. על-כן גורס המשיב, כי היות שהמערערים בחרו להשלים עם ההחלטה משנת 2014 במשך שלוש שנים, ולהגיש בקשה נוספת בהתאם לאפשרות שנקבעה בה ולא לתקוף את ההחלטה במועד – אין לאפשר להם להעלות כיום טענות נגד אותה החלטה. עוד גורס המשיב, כי צדק בית-הדין בקביעתו, שלפיה המערערים מנועים מלהלין על החלטת המשיב שלא להחיל עליהם את החלטת הממשלה, זאת משבחרו למחוק את הערר הראשון, זאת לאחר שנדחתה בקשתם לתקן את כתב-הערר. על-כן גורס המשיב, כי משבחרו המערערים לפעול במסלול של הגשת בקשה הומניטארית, לאחר שידעו כי בקשתם לקבלת מעמד מכוח החלטת ממשלה נדחתה, הרי ש"דלת זו של בקשה מכוח החלטת הממשלה 2182 נסגרה

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' סגן הנשיא י' נועם

עמ"נ 67564-05-18 פלונית ו-3 אח' נ' שר הפנים ואח'

עבורם וכי ההחלטה לדחות את בקשתם חלוטה". נוכח האמור גורס המשיב, כי החלטת שר הפנים מיום 6.2.14 היא החלטה סבירה שלא נפל בה פגם המצדיק התערבות שיפוטית, בוודאי שלא בשיהוי ניכר, ולאחר שננקט הליך לקבלת מעמד מטעמים הומניטאריים.

ההצעות להחזרת הדין לבית הדין לעררים

17. בדיון שהתקיים בערעור הומלץ לצדדים להגיע להסכמה שלפיה פסק-הדין שדחה את הערור על הסף יבוטל, והתיק יוחזר לבית-הדין לעררים לדיון ולמתן פסק-דין לגופן של כל המחלוקת, מבלי שהערר יידחה בטענות סף של שיהוי. ב"כ המשיבה הסכימה להחזיר את התיק לדיון לגופו של עניין, בכפוף לכך שכל צד ישמור על טענותיו, לרבות טענות שיהוי. ב"כ המערערים ביקש שטענת הסף של שיהוי תוכרע במסגרת הערעור דנן. על-רקע היעדר ההסכמה נשמעו טיעוני הצדדים בערעור, שחזרו על האמור בעיקרי הטיעון המפורטים אגב הרחבות והדגשים.

למחרת הדיון הודיעה הפרקליטות, כי "המשיבה נכונה להחזיר את הדיון בערעור דנן לבית הדין לעררים קמא על מנת שידון בערר גופו, ובמסגרת זו יבחן גם את ההחלטה בעניינם של המערערים; זאת בכפוף לכך שכל צד שומר על מלוא טענותיו, לרבות טענת המדינה לשיהוי – אשר לא תיטען כטענת סף, כי אם תובא בחשבון במסגרת כלל השיקולים והטענות". המערערים דחו את ההצעה, שכן ביקשו שטענת השיהוי תידון ותוכרע כבר במסגרת הערעור, מן הטעם שבית-המשפט כבר שמע את כל הטענות בעניין השיהוי, ויכול להכריע בעניין זה. על-כן, הם התנגדו להצעה האמורה וביקשו כי יינתן פסק-דין בערעור. לחלופין, הסכימו המערערים להחזיר את הדיון לבית-הדין אגב ביטול פסק-דינו על כל חלקיו ומתן הנחיות מפורטות כיצד לבחון את החלטת המשיב שניתנה לגופו של עניין, תוך התייחסות לכלל טענות המערערים. בנוסף ביקשו המערערים, כי ככל שיוחזר התיק לבית-הדין, יורה בית-המשפט כי הערר יישמע לפני דיון אחר,

בית המשפט המחוזי בירושלים בשכתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' סגן הנשיא י' נועם

עמ"נ 67564-05-18 פלונית ו-3 אח' נ' שר הפנים ואח'

לאור קביעותיו של המותב הקודם של בית-הדין, כאשר לשיטתם קיים חשש בית-הדין "רק יחזור על עמדותיו המובהקות שכבר נקבעו".

החזרת התיק לבית-הדין

18. לאחר בחינת טיעוני הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה, כי יש לבטל את פסק-דינו של בית-הדין לעררים, שכן לא היה מקום לדחות את הערר על הסף מטעמי שיהוי, ולהימנע מהכרעה במחלוקות לגוף הערר. עמדה זו אף הייתה למעשה מקובלת על שני הצדדים, כאשר המשיבה ביקשה לשמור לעצמה זכות להעלות טענת שיהוי, שלא כטענת סף, במסגרת ההכרעה במכלול המחלוקות שהועלו בערר, והעותרים התנגדו להסתייגות זו של המשיבה.

19. נקודת המוצא של בית-הדין לעררים, בקביעתו כי נפל פגם של שיהוי ניכר בהגשת הערר, הייתה כי החלטת שר הפנים מיום 6.2.14 הייתה החלטה שדחתה את הערר הפנימי שהגישו המערערים, וכי המערערים לא הצביעו על טעמים המצדיקים הארכת מועד להגשת הערר. ואולם, בית-הדין לא דן לגופן של הטענות שהעלו המערערים בעניין זה, שלפיהן אין מדובר כלל ועיקר בהחלטה שדחתה את הערר הפנימי שהגישו על דחיית בקשתם לקבל מעמד מכוח החלטת הממשלה. מכל מקום, בית-הדין אף לא ערך את האבחנה בין המודעות של המערערת לקיומה של החלטה מיום 6.2.14 – שלא הייתה שנויה במחלוקת, לבין יכולתה של המערערת להבין כי מדובר בהחלטה בדבר דחיית הערר הפנימי שהוגש – כטענת המשיב.

כאמור, המערערים העלו שורה של טיעונים, שלפיהם אין לראות בהחלטת השר מיום 6.2.14 משום החלטה לדחות את הערר הפנימי שהגישו כשנתיים לפני כן (ולא טופל), על ההחלטה לסרב להעניק להם מעמד מכוח החלטת הממשלה; וראוי שטיעונים אלו, חלקם כבדי משקל, ייבחנו לגופם על-ידי בית-הדין. אחזור בתמצית על עיקר הטיעונים: החלטת שר הפנים מיום 6.2.14

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' סגן הנשיא י' נועם

עמ"נ 67564-05-18 פלונית ו-3 אח' נ' שר הפנים ואח'

הייתה החלטה חריגה, בעקבות פנייה חריגה של ק' בלבד ללשכת נשיא המדינה לקבל מעמד מכוח החלטת הממשלה בשל נסיבותיו האישיות החריגות שפורטו בפנייה; מהמלצת המנכ"ל ומהחלטת השר, עולה שמבקש הבקשה לקבלת מעמד מכוח החלטת הממשלה, אשר בעניינו ניתנה ההחלטה, הוא ק' בלבד, על-רקע נסיבותיו האישיות, כאשר יתר המערערים (שבעניינם ניתנה האפשרות להגיש בקשה לקבלת מעמד מטעמים הומניטאריים) לא מוזכרים כמבקשי מעמד מכוח החלטת הממשלה, אלא כקרובי משפחתו של ק' (דודתו ובני דודתו); בהחלטה לא מוזכרת בקשת המערערים להחיל עליהם את החלטת הממשלה, או הערר הפנימי שהגישו, וממילא לא מצוין כי בקשתם או הערר הפנימי שהגישו, נדחים; בהחלטת השר (שאימצה את המלצת המנכ"ל) גם לא מצוינת המלצת המנכ"ל ברישא לחוות-דעתו, שלפיה יהיה מקום לבחון האם להעניק מעמד למערערים במסגרת ההחלטה העקרונית שתינתן בעתיד בדבר מתן מעמד מכוח החלטת הממשלה גם למי שנכנסו לישראל בזהויות שאולות; וההחלטה, שהומצאה ל-ק' בלבד, לא הייתה ערוכה בנוסח הנהוג והמקובל כל אימת שנדחתה בקשה לקבלת מעמד מכוח החלטת הממשלה, שלפיו נהג המשיב להודיע, במפורש, כי הבקשה לקבלת מעמד נדחית אגב פירוט הטעמים לכך.

הואיל ובית-הדין לעררים לא דן ולא הכריע בשאלה, האם מדובר בהחלטה שדחתה את בקשת המערערים לקבלת מעמד מכוח החלטת הממשלה, והיות שהנושא יוחזר לדיון והכרעה בבית-הדין, אמנע מהבעת עמדה בעניין זה במסגרת פסק-דין זה, אך אין ספק כי הטענות שהעלו המערערים בעניין זה הנן כבדות משקל, וראוי שבית-הדין יכריע בהן.

מכל מקום, אף אם ייקבע על-ידי בית-הדין כי ההחלטה מיום 6.2.14 הייתה החלטה לדחות את הערר הפנימי שהגישו המערערים, הרי שקיימים טעמים מיוחדים המצדיקים הארכת מועד להגשת ערר. הטעם העיקרי, כאמור, נעוץ בעובדה שמלשון ההחלטה האמורה יכלה המערערת להבין, כי לעת הזו, לאחר מתן מעמד ל-ק', היא תוכל להגיש בקשה לקבלת מעמד מטעמים

**בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
לפני כב' סגן הנשיא י' נועם**

עמ"נ 67564-05-18 פלונית ו-3 אח' נ' שר הפנים ואח'

הומניטאריים, וכי טרם הוכרעה בקשתה במסלול העיקרי, של קבלת מעמד מכוח החלטת הממשלה (בקשה שעמדה אותה עת, ללא טיפול, במשך כשנתיים, בגדרו של הליך ערר פנימי). על-כן, בנסיבות העניין, אין לדאוג את הערר כערר שהוגש בשיהוי.

20. על-יסוד האמור לעיל, מתקבל הערעור. פסק-דינו של בית-הדין לעררים, שדחה את הערר על הסף מטעמי שיהוי, מבוטל; וההליך מוחזר לבית-הדין לדיון במחלוקות לגופן שעיקרן הובאו בהרחבה לעיל.

לא מצאתי הצדקה להיעתר לבקשת המערערים, שלפיה יוחזר הדיון לשמיעה לפני מותב אחר.

המשיבה תשלם למערערים שכר טרחת עו"ד בסכום כולל של 10,000 ש"ח.

מזכירות בית-המשפט תודיע טלפונית לצדדים על מתן פסק-הדין, תמציא עותקים ממנו לבאי-כוח הצדדים ולבית-הדין לעררים, וכן תחזיר את פיקדון הערעור למערערים.

פסק-דין בנוסח זה, ללא שמות המערערים (שאחת מהם קטינה), ניתן לפרסום.

ניתן היום, כ"ב בחשוון תש"פ, 20 בנובמבר 2019, בהיעדר הצדדים.

יורם נועם, סגן נשיא

